

Sygn. akt II K 465/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: staż. Justyna Galbierczyk

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2018 roku sprawy

R. K.

s. M. i A. z domu A.

ur. (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

I. W nieustalonym miejscu i nieustalonym czasie nie później jednak niż do dnia 30 grudnia 2013 roku w P., nie posiadając prawa jazdy podrobił zaświadczenie numer (...) (...) z dnia 22.04.2013 roku z nadrukiem Wydział Komunikacji Urzędu Miejskiego w P. (...), (...)-(...) P. Które miało potwierdzić iż posiada on prawo jazdy kat. B o numerze (...) seria i numer dokumentu

(...) ważne od (...) r bezterminowo bez ograniczeń - po czym używając jako autentyczne tak podrobione zaświadczenie, w celu uzyskania (...) prawa jazdy, przedłożył na terenie (...) w W.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

orzeka

1. oskarżonego **R. K.** w miejsce zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w okresie pomiędzy 22 kwietnia 2013 roku a 29 października 2013 roku w nieustalonym miejscu na terenie R., chcąc aby inna, dotąd nieustalona osoba dokonała czynu zabronionego, nakłonił ją do podrobienia zaświadczenia numer (...) (...) z dnia 22.04.2013 roku z nadrukiem Wydział Komunikacji Urzędu Miejskiego w P. (...), (...)-(...) P., potwierdzającego iż oskarżony posiada prawo jazdy kategorii B o numerze (...), seria i numer dokumentu (...) ważne od (...) r bezterminowo bez ograniczeń - po czym używając jako autentycznego tak podrobionego zaświadczenia, w celu uzyskania (...) prawa jazdy, przedłożył je na terenie (...)

w W., czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 37a kk w zw. z art. 270 § 1 kk wymierza mu karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 (dwieście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza mu 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości osądzanego czynu przez pryzmat komponentów wymienionych w art. 115 § 2 kk należało dojść do przekonania, że jest on znaczny. Oskarżony swoim zachowaniem godził w wysoko cenione dobro prawne, jakim jest wiarygodność dokumentów, a przy tym do swoich przestępczych praktyk zaangażował inną osobę, której tożsamości nie chciał zdradzić. Sposób jego zachowania z całą pewnością był naganny świadcząc o wyrachowaniu i przebiegłości, dzięki którym R. K. za pomocą przestępstwa zamierzał zapewnić sobie udogodnienia w życiu poza granicami kraju.

Jednocześnie trudno jednak wagi czynu demonizować. Przestępstwo zostało popełnione wiele lat temu, kiedy oskarżony był na innym etapie życia ukrywając się przed wymiarem sprawiedliwości poza granicami kraju. Jego sposób działania okazał się dość nieudolny, przez co przestępstwo zostało bez większych trudności wykryte i dzięki czemu z fałszywego prawa jazdy oskarżony nie mógł uczynić zamierzonego użytku. Jak wynika z wywiadu środowiskowego oraz dokumentacji związanej z ENA - R. K. odbył karę orzeczoną w innej sprawie i definitywnie zamknął zły okres w swoim życiu osiedlając się na stałe w P., gdzie obecnie pracuje i nie dopuszcza się zachowań budzących zastrzeżenia.

Przestępstwo z art. 270 § 1 kk jest zagrożone karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, co jednocześnie sytuuje je w kategorii czynów, dla których Ustawodawca przewidział możliwość uelastycznienia reakcji prawnokarnej w drodze sięgnięcia po art. 37a kk. Przepis ten dozwala bowiem na orzeczenie grzywny albo kary ograniczenia wolności wobec sprawcy każdego czynu, o ile jego ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności nie przekracza 8 lat. Dobrodziejstwo przewidziane w art. 37a kk jest zarazem jednym z przejawów zmiany zasad polityki penalnej dokonanej z dniem 1 lipca 2015 r., a wyrażającym się m.in. silniejszym niż dotychczas eksponowaniem walorów kar wolnościowych.

Okoliczności podmiotowo-przedmiotowe czynu przemawiały za odstąpieniem od kary najsurowszego rodzaju na rzecz kary wolnościowej. Waga przestępstwa nie była na tyle doniosła, aby przyjąć, że jedynie kara najsurowszego rodzaju odpowiednio ją zilustruje. Przeciwnie, występki należy do stosunkowo drobnych i po upływie tak długiego czasu od jego popełnienia orzekanie kary pozbawienia wolności nie byłoby racjonalne, zwłaszcza że oskarżony zmienił swoje postępowanie i naprawia błędy popełnione w młodości wiodąc obecnie stabilne życie. Wystarczające walory wychowawcze i prewencyjne wyroku, zdaniem Sądu, zapewni kara finansowa, która zadając realną dolegliwość jednocześnie nie zniweczy okresu readaptacji postpenitencjarnej i wysiłków wkładanych w ustabilizowanie życia.

Grzywna w liczbie 200 stawek odpowiada ciężarowi gatunkowemu przestępstwa, a wartość jednej stawki dziennej możliwościom materialnym oskarżonego. Z całą pewnością w obecnych realiach społeczno-gospodarczych, a przede wszystkim w odniesieniu do sytuacji bytowej oskarżonego, który nie dysponuje ani wykształceniem, ani nawet konkretnym zawodem, jest to dolegliwość znacząca i ma duży potencjał perswazyjny. Uwzględniając, że grzywna w tym wymiarze nie może podlegać ewentualnej zamianie na wolnościową karę zastępczą, należy się spodziewać, że zostanie wykonana, co z kolei urwali w oskarżonym przekonanie, że przestępstwo nie popłaca, a odsuwanie jego konsekwencji w czasie, nie prowadzi do bezkarności.

Orzeczenie o kosztach postępowania znajduje oparcie w treści art. 627 kpk. Na ich wysokości zaważyły głównie wydatki związane z koniecznością wielokrotnego pozyskiwania informacji z KRK i ryczałt za doręczenia. Opłatę, wymierzono zaś na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 229, poz. 2272).